

Ф-1 – оборонна і ударно - дистанційної дії (РГН – наступальні, РГО - оборонна).

На наш погляд, найперспективніші гранати РГД-5 і РГ-42 для враження живої сили противника тому, що кидання гранати може здійснюватися з різних положень при діях у пішому порядку та на бронетранспортері (автомобілі). Осколки цих гранат мають енергію, необхідну для враження живої сили в радіусі до 25 м. Ручну гранату Ф-1 можна кидати з різних положень тіла, із бронетранспортера чи танка, а радіус розльоту забійних осколків гранати – до 200м.

Ручні гранати РГН і РГО, призначені для ураження живої сили противника в наступальному і оборонному бою, в різних умовах місцевості і в будь-яку пору року при температурі навколишнього середовища від +50С до – 50С. З'ясували, що в процесі історичного розвитку РГН і РГО на відміну від всіх інших гранат відрізняється тим, що мають ударно-дистанційний запал, який спрацьовує не тільки після вичерпання певного часу, а й під час зіткнення з твердою поверхнею. Ці гранати були прийняті на озброєння в кінці 70-х років.

Отже, дослідивши виникнення і розвиток ручних осколочних гранат, ми приходимо до висновку, що ця зброя протягом багатьох століть була на озброєнні армії, успішно застосовувалась солдатами при відбитті ворога. У сучасному бою ручні гранати є надійним засобом ураження противника.

Список використаних джерел

1. Сайт «Безопасность и выживание» <http://d-project.ru/>
2. Вогнева підготовка: Навч. посібник (з метод. рек.)/ Василенко В.В., Дзюба В. М., Окуцький О.Ю., Пилипів Б.І., за ред. Пилипіва Б.І., - К.: Вид. Паливода А.В., 2003. - 272 с.
3. Федосеев С. Л. Оружие современной пехоты: иллюстрированный справочник. Часть 2; - М.: ООО «Издательство Астрель»; ООО «Издательство АСТ», 2001.
- 4.Снаряды наземной артиллерии. 1975 г. Основы устройств боеприпасов. Ч. I. Одесса-1986.
5. Наставление по стрелковому делу. 9-мм пистолет Макарова (ПМ). – М. : Воениздат, 1983.
6. Наставление по стрелковому делу. Ручные гранаты. – М. : Воениздат, 1983.
7. Кривошеев О. В. Ручні осколкові гранати : навч. посіб. / О. В. Кривошеев. – Х. : ХВУ, 1999

Оточення як одне з найнебезпечніших явищ під час проведення бойових дій

Федоров А.М., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки, психологічної служби та Національної гвардії України НАВС

Науковий керівник: Дворецький В.П.

Проведення антитерористичної операції на сході України дало змогу перевірити бойову готовність військ нашої держави та звернути увагу на значну кількість недоліків при управлінні ними. Серед найбільш трагічних помилок в управлінні військами слід виділити дії командирів

під час потрапляння в оточення та виходу з нього, а також командування підрозділами при здійсненні маршу.

Загалом з історії воєн і зокрема бойових дій на сході України стає ясно, що підрозділ, потрапивши в оточення, має неодмінно вийти з нього, інакше бій в оточенні призведе до повної або часткової загибелі підрозділу, прикладом чого є трагедія під Іловайськом. Тож якими б не були високі бойові можливості підрозділу, шанс утримати оборону дуже малий. Організація виходу підрозділу з оточення проводиться з дозволу старшого командира. Вихід повинен здійснюватися організовано і раптово для противника і, ні в якому разі, не можна виходити окремими дрібними групами, а також без озброєння і техніки. Вихід з оточення - це є прорив кільця оточення на певній обраній ділянці або напрямку.

Загалом оточення є наслідком невдалого результату оборонного бою, виходу противника на фланги і в тил підрозділу. В обороні повинно чинити рішучу протидію спробам противника здійснити оточення.

Вихід з оточення полягає в прориві кільця оточення на обраній ділянці (напрямку) батальйоном (ротою) самостійно або веденням зустрічних бойових дій з району оточення і підрозділами із зовнішнього фронту з метою з'єднання зі своїми військами.

Рішення на вихід з оточення командир роти приймає по карті і уточнює під час рекогносцировки.

Напрямок прориву слід вибирати там, де можна в короткі терміни потай зосередити сили і засоби на ділянці прориву, фронт оточення противника має найменшу глибину, забезпечується по найкоротшій відстані з'єднання з підрозділами.

Особлива увага при виході з оточення приділяється погодженню зустрічних бойових дій своїх підрозділів і військ, що діють поза оточення, за часом, напрямками дій і захоплених рубежів, в першу чергу, при підході до рубежу зіткнення.

Ведення бою при виході з оточення характеризується швидкоплинністю і крайньою запеклістю. У короткий термін підрозділ повинен прорвати фронт оточення, створити пролом в кільці оточення і забезпечити вихід з нього в повному складі з озброєнням всіх підрозділів.

Успіх виходу з оточення багато в чому залежить від своєчасного створення бойового порядку, виходу з бою і заняття вихідного положення для наступу підрозділів прориву.

Для швидкого використання результатів вогневого ураження противника атаку доцільно вести на бойових машинах піхоти (бронетранспортерах). Якщо за умовами обстановки (важкодоступна місцевість, недостатня ступінь ураження протитанкових засобів противника) атака на бойових машинах неможлива або недоцільна, підрозділи атакують в пішому порядку.

Після прориву рота продовжує невинний рух на з'єднання зі своїми військами, частиною сил утримуючи пролом, що утворився до виходу з кільця оточення всіх підрозділів.

Артилерія зосереджує зусилля на знищення вогневих засобів противника на флангах коридору, забезпечуючи безперешкодне просування колон, що виходять з оточення підрозділів. Переміщення артилерії зі складу сил прориву здійснюється, як і в наступальному бою, таким чином, щоб забезпечувалася безперервна підтримка вогнем атакуючих підрозділів.

При загрозі закриття противником пролomu і розчленування бойового порядку роти частина підрозділів, що вийшли з кільця оточення, повертається назад і атакує противника, відновлюючи коридор.

Для цієї ж мети використовується резерв роти.

Після виходу роти з оточення (з'єднання зі своїми військами, оволодіння районом, що забезпечує вигідні умови для подальших дій) їй ставиться нова бойова задача.

Отже я розглянув порядок виходу з оточення і роботу командира з його організації. З усього вищевикладеного видно, що краще застосувати всі сили і засоби, а також вдатися до якого-небудь неординарного рішення, щоб не опинитися в оточенні, ніж потім вести бій в круговій обороні, нехай навіть і маючи більше сил, ніж у супротивника. Відсутність можливості здійснювати маневри підрозділами і вільно діяти, будучи затиснутим, в кільці, неминуче призведе до великих втрат або повного знищення підрозділу.

Порівняльний аналіз високоточних снарядів провідних країн-виробників

Джафаров Д.М., курсант навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки, психологічної служби та Національної гвардії України НАВС
Науковий керівник: Дворецький В.П.

Високоточна зброя (ВТЗ) – керований на траєкторії польоту засіб вогневого ураження в звичайному (неядерному) спорядженні, функціонально поєднаний з контуром інформаційного забезпечення його планування і застосування, бойового управління та зв'язку, що забезпечує при першому пуску (пострілі) з високою ймовірністю ураження цілі заданого типу, шляхом прямого влучання в її уразливий елемент або підриву бойової частини у наведеній зоні ураження, у всьому діапазоні розрахункових умов бойового застосування. Є особливим видом високоефективної звичайної зброї. Ключову роль у забезпеченні реалізації ВТЗ відіграють головки самонаведення.

На озброєнні наземної артилерії сухопутних військ Російської Федерації знаходяться 152-мм високоточні снаряди типу «Сантиметр» і «Краснополь» та 122-мм постріл «Китолов», які призначені для